

en gunsten af te persen ten bate zijner medeburgers Ook had hi het volle vertrouwen en de achting der bevolking verworven. Trouwens bij de gemeenteverkiezing van 1932 werd gansch zijne lijst, zonder strijd, gekozen uitgeroepen. En als op het einde van het jaar de tijding in Michelbeke toekwam dat het Z. M. den Koning behaagd heeft, den heer Achiel Coppens als burgemeester, als eerste raadslid te benoemen dan ging er onder de bevolking een algemeen, blijden kreet op van voldoening en goedkeuring, bewijs dat die keus de echte roep van het volk was.

Onmiddellijk begreep hij de hooge waardigheid, maar tevens den drukkenden last van zijn ambt. Zijne overgeblevene levenskrachten, stelde hij ten dienste der gemeente. Ondanks de hevige crisis, de luttele beschikbare geldmiddelen, wou hij beproeven Michelbeke te verbeteren en te verfraaien. Het alzijdig welzijn van al zijne medeburgers oppartijdig bewerken, ze in eenen grooten broederband vereenigen, daarnaar richtte hij zijn edel pogen.

Partijdigheid, huichelarij eezucht, veinzarij waren immer zijne groote vijanden en vonden nooit toegang tot zijn edelmoedig hart. Spijtig dat zulk verheven streven zoo kortstondig moest zijn. Trouwens, de onverbidelijke dood kwam, sloeg en velde hem neer.

O! wreede slag! Michelbeke verliest in hem een voorbeeldigen, nooit volprezen burgervader, iedereen een wel-doener, een goeden menschenvriend. Getuige hiervan de groote ingetogen menigte, het hart met weemoed overstelp, hier rond deze nare groeve geschaard, om den betreurden afgestorvene een laatste hulde van dank, eerbied en achting te brengen. Mocht die blijk van erkentelijkheid, van algemeen rouw, eenige verzachting en opbeuring brengen aan de gegronde droefheid van de zeer beproefde echtgenoot, een weldoenden balsem voor hare diepge-slagene wonde.

Edoch! treuren kan niet baten. De wil der Voorzienigheid is geschied. Onderwerpen wij ons aan hare ondoorgrondbare besluiten. Onze vriend verlaat een tranendal om in den schoot der Godheid het loon zijner talrijke deugden te genieten, het eerepalm te ontvangen, welke God alleen aan zijne trouwe dienaren geeft.

En gij, goede vriend Achiel, die gansch uw leven aan den vooruitgang en het goede hebt gewijd, met taaien wil den goeden strijd hebt gestreden, uwe zending is hier ten einde. Uw gebeente ruste zacht bij dit dez-er bevolking, welke gij zoo zeer hebt bemind, zoo wel hebt gedi-nd. Uw voorbeeld zal eene duurzame herinnering blijven, welke uwe ambtsbroeders en vrienden levend en vereerd zullen bewaren.

Vaarwel. Duu-bare Vriend Achiel, in naam van al de onderwijzers vaarwel tot in 't eeuwige Vaderland.

GEDENKENIS VAN MIJNHEER

ACHIEL COPPENS

echtgenoot van Mevrouw IRMA VINCART

Burgemeester van Michelbeke

Rustend Onderwijzer

Vereerd met het Burgerkruis van 1° Klas

de Herinneringsmedalie van Leopold II

en de Medalie der Mutualiteit

LIJKREDE

*uitgesproken door Mijnheer Richard Liedts,
rustend onderwijzer van St Goorix-Auden-
hove, op het graf van Mijnheer A. Coppens.*

Achtbare Familie, Mevrouwen, Mijnheeren,

Eene pijnlijke gebeurtenis vereenigt ons hier op dezen doodenakker. Mijnheer Achiël Coppens, burgermeester en rustend onderwijzer van Michelbeke, heeft het tijdelijke met het eeuwige verwisseld.

Vooraleer zijne stoffelijke overblijfsels voor altoos in dezen gapenden kuil gaan verdwijnen, zij het mij toegelaten hier een laatste hulde van rouw, achting en eerbied neer te leggen en de talrijke, nooit volprezen weldaden en de zoo wel vervulde loopbaan van den onvergetelijken vriend en ambtsbroeder, bondig voor uwe verbeelding te roepen.

Mijnheer Achiël Coppens, in 1862 te Ste Maria-Hoorebeke geboren, deed zijne studiën van onderwijzer in de bisschoppelijke Normaalschool van St Niklaas. Hij werd achtereenvolgens onderwijzer benoemd te Nieuwkerke-Waes, in het gesticht van O. I. V. van Deynsbeke te Sottegem en in 1885 te Michelbeke.

Ruim 37 jaar werkte hij hier onverpoosd op den dorren akker der beschaving. Gansch alleen aan het hoofd der eenige jongensschool, waarin al de kinders der 8 studie jaren vereenigd waren, moest hij, als slaaf van den plicht, onderwijzen. I astige, afbeulende, on-dankbare taak! Doch vast overtuigd dat opvoeding en onderwijs de onmisbare factoren zijn van vooruitgang, beschaving, volksgeluk; dank zijne grondige kennis van het kinderhart, gepaard aan een schranderen blik en onwrikbare standvastigheid, putte hij steeds in zijnen liefderlijken boezem de noodige wilskracht om in de jeugdige harten het zaad der wetenschappen kwistig neer te leggen, het er te doen kiemen en gedijen.

Als onwankelbare Christene, voorbeeldige opvoeder, vond hij immer gemakkelijk het middel om de kinders te geleiden op den weg van eer en deugd; alle zedelijke en maatschappelijke deugden in hen te verwekken en te ontwikkelen, om alzoo een hart te

vormen tot moedige en vrome burgers, tot nuttige en verlichte leden van Vaderland en Maatschappij.

Verders begreep hij ten volle, dat de opvoeding van het kind het geluk van den mensch vormt, de vreugde in de familie brengt, het heil der samenleving verzekert, en daarom waren hem geene opofferingen en inspanningen te zwaar, om de kinders er toe te brengen van den boom der wetenschap geene andere vruchten te plukken, dan deze van het goede.

Hij beminde als een liefderijken vader zijne leerlingen, deze vergolden hem met een dankbare weder-liefde, met onderdanigheid en werklust; ook deden zij snelle vorderingen; velen van hen bekleedden eene winstgevende, ervolle betrekking in de samenleving; allen zijn fier de eerste elem-nten der wetenschap bij hem geput te hebben en zullen voorzerker een kostbaar aandenken bewaren van hem, die hunne eerste schreden op de hobbelige levensbaan heeft gericht.

In vergelding zijner talrijke diensten vereerde Z. M. den Koning hem met de herinneringsmedalie der Regering van Leopold II, de medaille der mutualiteiten en het burgerkruis van 1° Klas. Eereteekens hebben nooit edeler borst versierd.

Door zijne rechtschapenheid, openhartigheid en zijn gezelligen omgang met klein en groot, arm en rijk werd hij van al zijne medeburgers, ambtgenooten en vrienden geacht en bemind.

En wat u zeggen van zijn familieleven? Iedereen, beter dan ik, weet dat hij een engel van goedheid was voor zijne teedere levensgezellin, dat hij haar alle ongemak wist te sparen, het huislijk leven in eenen hemel herschiep.

De ouderdomsgrens bereikt hebbende nam hij zijn eervol ontslag als onderwijzer om eene welverdiende rust te genieten.

Edoch! hij rustte niet. Het werk was hem een tweede natuur geworden. Weldoen overal was de leus van zijn leven. Ook begreep het kiezerskorps zijn schander doorzicht, zijn wijs beleid en bracht hem in 1926 in den gemeenteraad. Zijne med-burgers helpen in al hunne noodwendigheden bleef het doel van zijn edel streven. Noodliedenden gingen van hem niet ongetroost weg. Door zijne machtige pen bracht hij de de misbruiken aan het daglicht, wist hij harten te roeren